

[Gregersen.]

saa varierende; for ham kommer det an paa, om det er Landbruget, der skal have Pengene, eller det er Tjenestemændene. Hvis det ærede Medlem tager Situationen alvorligt, maa han sige, ligesom jeg sagde ved min Finanslovtale: Nu er det vist paa Tide, at man rydder op i det Pulterkammer, som Finansloven efterhaanden er blevet, og skærer alle de Udgifter bort, som intet har med de offentlige Anliggender at gøre.

Jeg tror paa den anden Side ikke, at Tjenestemændene faar noget i det lange Løb. Der skal jo en stærk Regering til at sige nej, naar Tjenestemændene kommer. Der skal ogsaa en stærk Regering til at sige nej, naar L. S. med det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen i Spidsen kommer og kræver. Det er meget lettere at give efter. At sige nej til Tjenestemændene og at sige nej til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, det kræver en stærk Ryg, og den har Regeringen altsaa i dette Tilfælde ikke. Man kan godt sige, at det er Parlamentarismens Orm, dette med Stemmekøbene, dette med at man skal have Krydset paa Valgdagen for det, man gør herinde, for de Tilskud, man yder, og derfor løber man Linen ud.

Naar man allerede nu kan forudse, at der vil komme til at mangle et Par Hundrede Millioner Kroner til næste Aar, naar vi efter 6 Maaneders Forløb allerede er saa langt ude, at der i Brændselhjælp til dem, der har lidt allermost under Kulden og de Brændselspriser, vi har haft i Aar, ikke kan ydes noget fra Stat og Kommune, men at det maa tages fra Arbejdsløshedskasserne selv, saa siger alt dette mig, at vi er spændt saa haardt for, at det vil gaa ligesom sidste Gang, og ligesom det er gaaet i de andre Lande, at der kommer en Inflation ovenpaa. Altsaa det, som man ikke har Mod til at tage direkte ved at sige nej til en Lønforhøjelse, det vil man komme til at tage bag efter igennem en Inflation. Jeg tror, at den staar for Døren, og jeg tror, at det, man giver Tjenestemændene i Dag, vil man komme til at tage fra dem ad den Vej.

Vi for vort Vedkommende vil ikke være med til at føre Landet ud i en Inflationspolitik, det er det uredeligste af alt, og her kan vi i alt Fald sige, at vi har ingen Skyld, for vi har sagt til i Tide. Regeringen burde have sagt nej baade til Kravet om Ensilagebeholderne — jeg nævner dette Tilfælde, fordi det er blevet behandlet her i Dag —, lige saavel som den burde have sagt nej over for Tjenestemændene; den burde have sagt nej, uden

Hensyn til om det drejede sig om Bønder eller Tjenestemænd.

Ud fra disse Betragtninger vil vi ved tredje Behandling stemme imod Lovforslaget.

Det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen antyder, at Venstre og vi har medvirket, og at hans Parti har været det eneste, som gik imod sidste Gang. Vi har ikke stemt for det sidste Gang, og det har Venstre heller ikke, men Baggrunden i Dag er jo ogsaa en ganske anden, end den var i Fjor.

Alfred Jensen: Det er under Debatten i Dag saavel som ved den Debat, der foregik her i Gaar, tydeligt kommet frem, hvad man lægger i Ordene om at sænke Levefoden her i Landet, hvad man mener, naar man taler om Opgivelse af visse Vaner. Tydeligt og klart er det fremgaaet, at det er Arbejdernes og Tjenestemændenes Lønninger, der skal ødelægges; og det er betegnende, at der ogsaa i denne Sal, baade i Gaar og i Dag, har været Folk, der har gjort opmærksom paa, at man først og fremmest lagde Vægt paa at komme Tjenestemændenes og Arbejdernes Lønninger til Livs.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen har i Dag og det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen i Gaar gjort opmærksom paa, at man ikke først og fremmest skulde sætte ind over for Tjenestemandslønningerne og over for Arbejderlønningerne. Men det er det, man har gjort, og det er det, man gør, naar man Gang paa Gang henstiller til Befolkningen at sænke Levefoden. Ude i det praktiske Liv er det for længst gaaet op for Folk, at de, der taler stærkest om, at Levefoden skal ned, saa sandt ikke opgiver deres egne Vaner, men at de tværtimod søger at opretholde dem saa længe som muligt; der hamstres i stor Stil, det har været omtalt her, man sikrer sig paa alle mulige Maader mod Prisstigninger, man sikrer sig for ikke at maatte opgive de Vaner, man har, naar det drejer sig om de bedre stillede i Samfundet. Naar saa Arbejderne grundet paa Prisstigningerne ønsker Udligning, for at Byrderne ikke skal hvile alt for haardt paa dem, ja, saa sætter man kraftigt ind over for dem.

Det kan Tjenestemændene, det kan Arbejderne ikke være tjent med. Skal der bæres nogle Byrder her, saa maa de bringe Ofrene, som er i Stand til at bringe dem. Man begynder ved den forkerte Ende. Det er klart, at baade Tjenestemænd og Arbejdere vil modsætte sig det, og derfor kommer ret naturligt Tjenestemændene ogsaa i anden Omgang og ønsker Ændringer i deres Lønningsforhold. Det er rimeligt, at de ogsaa